

„Jó csendben várni az Úr szabadítására.” JerSir 3,26

Ha végig olvassuk Jeremiás Siralmainak a 3. fejezetét, akkor rájöhethetünk arra, hogy a fent idézett igevers az egész szakasz gondolatiságának a fordulópontján áll. Előtte a szentíró leírja a keserű helyzetét, amelyet érzékletesen fejez ki: *„Falat húzott körém, méreggel és fáradsággal kerített be engem.”* 5.v.; *„Olyan hozzám, mint a leselkedő medve, mint a rejtkehelyen lapuló oroszlán.”* 10.v.; *„Keserűséggel lakatott jól, bánattal itatott.”* 15.v. Viszont véget ér a nyomorúság leírása és teljesen más hangnemben folytatja imáját Jeremiás. Már látja a rossz dolgok okát, és bizakodni kezd Isten szabadításában. A fordulópontnál tehát így szólal meg: *„Jó csendben várni az Úr szabadítására.”*

Az ember, ha bajban van, akkor megtesz mindent képességei, eszközei szerint, hogy kiszabaduljon a bajból. Különösen igaz ez arra az emberre, akinek sok eszköze, felszerelése van. A fejlett technika, a magas szintű infokommunikáció, a tudomány szerteágazó ismeret anyaga. Mindez ott van a kezünkben, s olykor teherként a vállunkon, ennek ellenére bajba juthatunk. Ilyenkor mindig eszembe jut Kassai Lajos híres mondása: *„Az élet terhei kisebbek, mint amennyit az emberek könnyítésként magukra vesznek”.*

Van egy régi jelkép: a saját farkába harapó kígyó. Sok értelmezése van ennek a szimbólumnak. E helyen csak egyet emelek ki. Olyan ez a kígyó, mintha a földhözragadt emberi, sőt e világi hiábavalóságot szemléltetné. A földön kúszik, tehát csak a rövid léptékű anyagi dolgokon tájékozódik.

Irány nélküli csak maga körül tekereg, sőt önmagát emészti fel. Ahogy Werner Heisenberg mondja: a modern ember alapirányultsága olyan, mint egy hajó, *„melynek iránytűje többé nem észak felé, hanem a hajó saját vastömege felé mutat.”*

A bibliai Jeremiás is először önmaga körül forog, kínjára, fájdalmára figyel, majd eljön a felfelé tekintés ideje is az imádságban, amelynek az egyik kulcsmondata alapigénk: *„Jó csendben várni az Úr szabadítására.”*. Milyen fordulópont ez?

Először is csendes. Ameddig zakatolok kívül és belül, addig voltaképpen csak önmagamra figyelek. Magamban, gondolataimban,

tapasztalatomban, tudásomban keresem az igazságot, a szabadulást. A kommunikációnak, és az Istennel való beszélgetésnek is elengedhetetlen feltétele, a külső és a belső csend. Ezt hívjuk a kommunikációban figyelemnek, az Isten vonatkozásában pedig imádságnak.

Másodszor pedig tétlen. Már nemhogy csak nem beszél ezen a ponton az ember, hanem beszünteti az aktivitását. Nem mozog, nem matat, nem dolgozik. Mondhatni, már csak nyugodtan ül. Erről az attitűdről szólt Jézus is: *„Ti pedig legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki.”* Lk 12,35

Harmadszor pedig ez a fordulópont reménnyel és hittel teli. Hiszen nem olyan ez a végpont, mint, amit Jób felesége javasol: *„Átkozd meg Istent, és halj meg!”* Jób 2,9. Itt a szabadulásra való várakozásról van szó. Ha pedig nem remélnénk, és nem hinnénk a szabadulást, akkor nem is várakoznánk.

Jeremiás a csendből reménységet kapott, és fel tudott tekinteni. Bajára egy magasabb perspektívából tudott nézni, és ki tudja mondani: *„Mi voltunk a vétkesek és engedetlenek.”* JerSir 3,42. Ilyenkor tehát megvilágosodik a baj oka és célja, sőt a kimenekedés útja is. Jeremiás így süllyedt bele fájdalmába, így talált csendet, és így emelte fel tekintetét, és kapott reménységet.

Van a Bibliában is egy kígyó, amelyre mindenki, aki feltekintett meggyógyult. A pusztai vándorlás zúgolódó népét kígyók marták meg. Mózes készített egy rézkígyót, és mindenki, aki feltekintett arra, meggyógyult. (4Móz 21) Aztán János evangéliumában Jézus magáról mondja: *„ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie”* Jn 3,14. Ha a nagy baj mélységében, a csendesség kegyelme ér el bennünket, akkor szemünket felemelve mi is megláthatjuk azt, aki megszabadít.

„Jó csendben várni az Úr szabadítására”. Ámen.